

דייוויד גלברייט, מורמוני מלידה, ראש צוות ההקמה של האוניברסיטה המורמונית בירושלים, מספר על חייה הפחד של מישפחתו תחת איומים, על גיל גולי הפרוייקט בעזרת הדתיים, ועל ההווי, המסורת והאמונה של המורמונים

"יום אחד קיבלתי שיחת טלפון שאשתי נכצעה קשה בתאונת דרכים ומאושפזת בביח החולים הדסה בחדר מיון"

"במישפחה שלי אנחנו קמים כל בוקר ב־6 ומחכנסים יחד לקריאה משותפת בתנ"ך. כל אחד קורא קטע בחורו"

"שמו לנו ולכל השכנים תעמולה בתיבת הדואר, ועם כתבו שאנחנו ניאור נאצים, קו־קלוקס־קלו, גיזענים ובעד אש"ף"

"אנחנו מטבילים את הילדים רק בגיל 8, או יותר מאוחר. חשוב שהאדם ירגיש שהוא עושה את הצעד"

"התחלנו לתכנן את האוניברסיטה ולהשיג אישורים כשהמר היה שר החינוך וכשבורג היה שר הפנים"

"הדתיים מכגינים בדציפות ליד הבית שלנו. היום קיבלנו שיחת טלפון שהם יתחילו להרוג אותנו אחד אחד, עד שנפסיק"

ראינה ענת סרגוסטי

"איימו שיחתימו את

הנשים והילדים שלנו!"

מזה כמה שבועות מתנהל בירושלים מסע צלב של החרדים היהודיים נגד החרדים המורמונים בנסיון לסכל את כוונתם להקים אוניברסיטה על שטח אדמה שעל הר הצופים. בנייני האוניברסיטה בנויים רק למחצה, אך כבר עכשיו אפשר לראות בבירור שזה יהיה מיבנה לתיפארת. שישתלב בנוף הרבה יותר טוב מן המיבנים הענקיים שנבנו על הר הצופים והמהווים את הקמפוס הירושלמי של האוניברסיטה העברית. המיבנה המורמוני מדורג, כשהשורה התחתונה של בניינים קטנים, הבנויים על המידרון, תהיה מעונות

מאפיה. כנהוג כמעט בכל בית בישראל, מו שרגיל להכנסת האורחים המיזרחית, יתפלא בוודאי - במשך כל הריאיון לא הוגש לשולחן משקה חם. למורמונים יש כמה איסורים. מלבד איסור שתיית אלכוהול, אסורים גם תה וקפה - משקאות שיש בהם קופאין, איסור לעשון סיגריות ועוד ועוד. בפנית החדר ניצב עץ־אשוח גדול, מקור שט בנוצתי חגיגה מולד. עץ כזה אפשר למצוא בכל בית נוצרי ברחבי העולם בדיוק בעונה הזאת. והמורמונים, לעניין זה, הם נוצרים ככל הנוצרים.

הוא מוזמן לכל מיני מקומות ופגישות שלא היו ולא נבראו. כל זה חלק ממסע איומים ושבירה שעושים החרדים היהודיים נגד החרדים המורמונים בירושלים. גלברייט נמצא עם מישפחתו בישראל כבר 17 שנה. הוא עשה דוקטורט ביחסים בינלאומיים באוניברסיטה העברית ואשתו לומדת שם בימים אלה ומסיימת תואר שני. הוא מתגורר בבית־אבן בשכונת רמות־אשכול בירושלים. בסלון, בו ישבנו לדבר, יש שולחן אוכל ארוך וגדול, שולחן סלוני ליד שתי ספות ושטיח על הריצפה. שני השולחנות ריקים ונקיים ואין עליהם

כ שטילפנתי לד"ר דייוויד גלברייט כדי לבקש ראיון, הוא שאל שוב ושוב לשמי ולשם העיתון. אחרי שרשם, ביקש שאמסור לו את מיספר הטלפון שלי ואמר שיתקשר איתי מאוחר יותר. במחשבה שניה ביקש שאתקשר קודם עם משה תאומים, אחד מבעלי מישרד־הפירסום גיתם, המסייע למורמונים, כדי שהוא יעזור בתיאום הריאיון. כל הסיפור של הטלפון השבור נראה לי משונה. כשדיברתי עם תאומים, הסביר לי כי מזה כמה ימים מקבל גלברייט טלפונים אוניומיים לביתו, או למכשיר הבינר שלו.